

[Ole Bjørn Kraft.]

fremSAT, være blind for, at han i realiteten giver tilslutning til den konservative kreditstrammingspolitik.

Der er også andre erhvervsfolk, der i denne tid har udtalt sig fuldstændig på linie med det, vi her har gjort gældende, men som regeringen ikke vil høre på.

På provinsbankernes årsmøde udtalte bankdirektør Olaf Nielsen som sit syn på den økonomiske udvikling — jeg beder formanden om tilladelse til endnu et citat —:

„Dansk økonomi er efterhånden klemt op i en krog, hvorfra en udvej er svær at skimte. Hvis Danmark skal klare sine betalingsbalancevanskeligheder, må det blive finans- og pengepolitikken, der hånd i hånd fordeler opgaven imellem sig.“

Med andre ord, fra næsten alle sider lyder der advarsler til regeringen om, at situationen er kritisk, at det er uklogt at vente, at en ny politik er nødvendig, men regeringen er aldeles ubevægelig. Den synes enten ikke at ville eller ikke at kunne gribe ind overfor den situation, som her foreligger.

Jeg vil gerne spørge den højtærede statsminister: Har ministeren da noget håb om, at noget vil vise sig i løbet af de kommende måneder, siden han udsætter sin bebudede nye politik til efteråret? Tror ministeren, at vi bliver gunstigere stillet ved at vente? Jeg spørger: Kan den højtærede statsminister ikke overfor folketingets medlemmer give en konkret redegørelse for, hvilke foranstaltninger regeringen i givet fald vil træffe for at klare valutaunderskuddet? Vel at mærke klare det på en sådan måde, at det ikke blot bliver en formindskelse af den øjeblikkelige varetilgang, der bliver tale om, men at der, når der er gået en vis periode, kan blive håb om en ny forhøjelse af levestoden, thi levestoden — det burde regeringen dog indrømme os andre — er afhængig af, i hvor høj grad det er muligt for os at opretholde et tilfredsstillende handelsforhold til udlandet.

Jeg kan ikke forstå, at regeringen så overlegent afviser den kritik, der kommer frem. Vil regeringen bestride, at man nu også i internationale europæiske forhandlinger er begyndt at blive ængstelig ved den danske politik, at man ser med stor skepsis på udviklingen her i landet, at man frygter, at regeringens politik med oprethol-

delse af en høj pengeregighed vil føre til en krise i Danmarks betalingsbalance, og at man fra disse udenlandske sagkyndige kredse anbefaler Danmark en kreditstrammingspolitik, den kreditstrammingspolitik, som regeringen i dag afviser så hånligt, og som er de konservatives politik, og som jeg er overbevist om at regeringen i løbet af de måneder, den vil vente, også vil gribe til ved siden af de midler, regeringen selv vil anvende. . . . (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Hvem er det, der gør det?). Det kan man læse om (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Hvor?). I forskellige redegørelser, der for tiden fremkommer ved forhandlinger, der foregår (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Som er urigtige!) Vil finansministeren bestride, at mine udtalelser er rigtige? (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Ja!). Det tror jeg ikke, de er (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Det tror jeg!). Vil regeringen bestride, at den hidtil ikke har anvist anden udvej end rationering af forbrugs- og eksportvarer?

Efter disse økonomiske betragtninger vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om de politiske synspunkter, som statsministeren fremsatte nogle delvis spøgefulde bemærkninger om. Statsministeren mente, at det var en fuldstændig utænkkelig tanke, at befolkningen skulle vende sig imod de borgerlige partier og altså fra socialdemokratiet. Ja, man har jo lov til at have den ene mening eller den anden. Men hidtil har der dog været det ene bevis efter det andet på, at befolkningen vender sig fra socialdemokratiet. De engelske valg var vidnesbyrd derom, de belgiske valg var vidnesbyrd derom, de vesttyske valg var vidnesbyrd derom, de franske valg var et vidnesbyrd derom, de danske kommunevalg var et vidnesbyrd derom. Overalt i Vesteuropa går socialdemokratiet i dag tilbage, fordi befolkningen har mistet tilliden til den politik, partiet driver, og opdaget, at socialismens verden er en grå verden, og at rige løfter, man kunne give under andre økonomiske vilkår, kommer den dårligst stillede befolkning selv til at betale omkostningerne ved. Der er ikke spor af grund for regeringen, der ialt kun disponerer over en trediedel af stemmerne, til på nogen måde at være overlegen overfor andre politiske partier. Nå, den højtærede statsministers bemærkninger var jo delvis